

Misjonskirken Norge – Quo vadis?

Av Øivind Benestad, daglig leder av Stiftelsen MorFarBarn

Link til artikkelen i Vårt Land, 20. mai 2026

<https://www.vl.no/meninger/hvor-gar-misjonskirken-en-slags-ole-brumm-teologi/10350446>

Hvor går Misjonskirken? Etter de siste ukers debatt om kirkemedlemskap og samlivsformer i Misjonskirken, vil jeg gjerne dele noen refleksjoner.

SPAGAT MELLOM PRINSIPPER OG

PRAKSIS. «Vi har aldri vært så tydelige som nå,» sier generalsekretær Siri Iversen i Misjonskirkens TSP-podkast 12. mai. Hun viser da til hovedstyrets forslag om å skrive inn et nytt avsnitt i kirkesamfunnets lover og vedtekter: «*Ekteskapet er Guds gode ordning for samliv, for én mann og én kvinne. Menigheten utfører vigsel og velsignelse i samsvar med denne forståelsen.*»

Dette er både bibelsk og tydelig! Siri Iversen har rett i utsagnet sitt. Men når hovedstyret samtidig foreslår å fjerne en konkret veiledning fra 2004 om hva denne ekteskapsforståelsen i praksis innebærer, oppstår det usikkerhet og forvirring.

Årsaken er denne: I et dokument som skal behandles på Generalforsamlingen 29.-31. mai i Grimstad, forklarer hovedstyret innholdet i Misjonskirkens lover og vedtekter. I denne forklaringen er det blitt innført en helt ny formulering. Den sier at Misjonskirken Norge «**ikke identifiserer konkrete typer eller kategorier av livsførsel som utelukker medlemskap**».

Med andre ord: Det vil være mulig å bli medlem i en menighet uavhengig av livsførsel og samlivsform, inkludert heterofilt samboerskap eller likekjønnet samliv. Den avgjørende faktoren vil være det lokale lederskapets «pastorale skjønn».

OLE BRUMM-TEOLOGI?

Den nye formuleringen om livsførsel, som kun finnes i hovedstyrets *Forklaring* til lovene og vedtektene, vil i praksis kunne nulle ut de

sterke formuleringene om ekteskap nevnt ovenfor.

Handler ikke dette om en slags Ole Brumm-teologi? «Ja takk, begge deler!» Man har sterke og gode formuleringer om bibelsyn, om ekteskap, og om å leve etter Guds ord. Men samtidig vil man innføre en ordning for medlemskap som i praksis kan oppheve den vedtatte teologien.

Vil Generalforsamlingen si Ja til slike inkonsekvenser og selvmotsigelser?

"PASTORALT SKJØNN": EN INVITASJON TIL KONFLIKT. Samtidig som hovedstyret foreslår å skrote den gjeldende nasjonale samlivsetiske veilederen, skyver de hele ansvaret for hvem som kan bli medlem, ned i lokalmenighetene: «Vurderingen av søkerens livsførsel gjøres lokalt og individuelt.» Medlemskap eller ikke vil være avhengig av lederskapets pastorale skjønn.

Dette ligner på ansvarsfraskrivelse fra den nasjonale ledelsen. De vil fjerne nasjonal og konkret veiledning angående livsførsel og medlemskap. I stedet pålegger de lederskapet i hver enkelt menighet å ta kontroversielle avgjørelser på basis av "pastoralt skjønn". I en del menigheter kan dette bli en utmattende "borgerkrig", der både interne og eksterne aktører vil ønske å delta.

MEDLEMSKAP OG SPRENGKRAFT.

I forklaringene til vedtektene beskriver hovedstyret fire nivåer av medlemskap: Medlemmer, medarbeidere, ledere og lederskap, og pastorer. Jo større åndelig ansvar, desto større krav stilles til lojalitet og livsførsel.

Vil medlemmer med en livsførsel som strider mot ett eller flere punkter i lovene og vedtektene, ha rett til å være «medarbeidere»

eller «ledere», eller kan de kun være «medlemmer»? Kan f.eks. en 25-åring i samboerskap eller i et likekjønnet parforhold være medarbeider eller leder i søndagsskolen, i ungdomsgruppa eller i lovsangsteamet? Muligheten for anklager om praktisering av både A-, B- og C-medlemskap er åpenbar. Diskusjonene kan bli intense og langvarige.

Å undervurdere sprengkraften og konfliktpotensialet i skeiv ideologi og teologi er særdeles uklokt. I tillegg til indre, lokal uenighet samt press fra eksterne aktører, kan tilliten og samarbeidet mellom misjonsmenigheter med ulik teologi og praksis bli vanskelig å takle.

SKEIVE ELLER HOMOFILE?

Et overraskende aspekt ved debatten er hvor upresist mange bruker begrepene «skeive» og «homofile». Ofte blir de to begrepene brukt som om de betyr det samme.

I realiteten er homofili og homofilt samliv bare en liten del av det skeive universet. Å definere seg som skeiv kan dreie seg om helt andre ting enn homofili. Det kan f.eks. handle om personer med transidentitet, såkalt ikke-binære, a-seksuelle, sadomasochister, kjønnsflytere, polyamorøse, biseksuelle, m.fl.

Misjonskirkens ledelse og medlemmer bør snarest mulig bli enige om hva man egentlig mener når man bruker ordet «skeive». Hvis ikke, vil forvirringen fortsette, og homofilt samliv vil kunne fungere som en brekkstang for å åpne døren til hele det skeive landskapet.

BAGATELLISERINGEN.

I de siste måneders debatt er det påfallende hvor mange som bagatelliserer alvorret i spørsmålet om samlivsformer.

Et eksempel på dette ser vi når både Ingunn Breistein, tidligere rektor på Ansgarskolen, og Siri Iversen parafaserer et kjent utsagn av kirkefaderen Augustin. De sier: «Vår tradisjon er å stå sammen om det sentrale, og gi frihet i det perifere.»

Mener virkelig Misjonskirken at samlivsformer, kjønn, seksualitet og barn er perifere spørsmål? Et sitat av Martin Luther gir grunn til

ettertanke: **«Det er der hvor kampen står, at soldatenes troskap blir prøvet.»**

Sannheten om kjønn og seksualitet, ekteskap, samlivsformer og barn er at denne tematikken handler om grunnleggende skaperordninger og sannheter for både voksne og barn, familier og menigheter. De er tydelig til stede fra første til siste kapittel i Bibelen.

HVOR ER BARNEPERSPEKTIVET?

Noe av det mest alvorlige ved hele debatten, er den påfallende tausheten angående barneperspektivet og familieforståelsen. Omtrent alle avisinnlegg og intervjuer de siste par månedene, og også dokumentene fra hovedstyret, er kjemisk fri for ordene «barn», «familie» og «foreldre».

Det er på høy tid at ledere og lekfolk i Misjonskirken (og i mange andre kirkesamfunn) blir bevisstgjort på samlivsformer der barn blir unnfanget og født planlagt farløse eller morløse, og der barn defineres som en «rettighet». Har ikke barn en gudgitt rett til sin egen mor og far, på samme måte som foreldre har en gudgitt rett til sine egne barn?

HVOR HØRER MISJONSKIRKEN HJEMME?

Misjonskirken Norge hører uten tvil hjemme i den evangelikale delen av den verdensvide kirke. Misjonskirken har f.eks. sluttet seg til Lausanne-pakten fra 1974 og integrert den i sine lover og vedtekter.

Vi er mange som nå ber for og oppfordrer Misjonskirken til ikke å starte på en ferd bort fra sine røtter og fra sine trossøsken i den verdensvide kirke. La oss fortsette å stå sammen – tro mot sannheten i kjærlighet!